

Zápisky Indiána

Již delší dobu jsem měl v hlavě myšlenku jít na Bobr Cupa 2008 v indiánských převlecích. Nějak ale nebyl čas domyslet a domakat detaily. Že nemáme šanci vyhrát žádnou jinou cenu než „Crazy team“ je asi jasné (ani nejstarší team – letos 3 senioři 194 let 71;64;59, ani jako nejmladší). Konečné rozhodnutí padlo v úterý, 4 dny před závodem. Doktor byl ihned pro a podle mne začal okamžitě natírat svou loď, King byl krapet zaskočen, ale kdo ho zná ví, že barvu tváře mněl již vyřešenou. I jali jsme se otravovat kamarády a pochodili jsme u Chlupa, který nám zapůjčil své staré indiánské oblečky a péra. Všechno jsme to sbalili a vyrazili na závod. Někteří dorazili již v pátek a zkoušeli kousky tratí. My, zkušenější, takovéto věci již neděláme a tudíž jsme přijeli až v sobotu. Pravda, naše rodinka tentokrát přijela na akci nezvykle brzo (cca v 8:30) a děti dospávaly v autě, ale co by jsme neudělali pro nákupy. Stánky se sice teprve stavěly, ale my jsme již kolem nich hladově korzovali a studovali materiál (kdo neví, tak na podobných akcích jsou účastni různí prodejci sportovního oblečení a potřeb, a prodávají většinou s výraznější slevou). To se již začal plnit i areál koupaliště. Tak rychle okouknout, pozkoušet, nakoupit a již je 10:30. Čas jít se převléci. Ve 12:00 začíná závod. Scházíme se u aut na takovém našem plácku a hurá do indiánského. Můj oděv se mi zamlouvá a tak ho doplňuji malůvkou, tomahavkem, co jsem rychle splácal v pátek večer, nějakým tím pérkem za ucho a Lenka mi dodělá pěkné číro na hlavě. Bára, dcerečka, na mne kouká jako na zjevení a Matýsek, synáček, se chlubí strejdovi Doktorovi, že taťka je taky indián. To se již změnil i Doktor. Za použití pér a pásky (bez té asi nevychází z domu) vyrobil náčelnickou přílbu sobě i Kingovi a zmaloval si tvář do své klasické černé (u Kinga byl decentnější). Tak a jdeme do davu. Okamžitě se stáváme středem pozornosti a tak to ještě popíchneme vystoupením na „bednu“ pod pódiem, na kterém již komentátor komentuje naše zjevy. Zkusmo jsme si vyzkoušeli vítězný pokřik a jdu se chystat na běh. Sundávám si kalhoty a zůstávám pouze v bederní roušce. Doktor se na mne podíval pochybným pohledem a zeptal se, jestli v tom poběžím celou dobu. Po pravdě ještě nevím. Začínám si připadat trochu divně. Všichni okolo jsou ve sportovním oblečení a intenzívně se rozcvičují. Pozornost již máme dostatečnou, dokonce i nějaká kamera přišla. Jdu se zařadit do davu běžců za startovní pásku. S tomahavkem v ruce jsem si udělal trochu místa a nějaký fotograf mne začal zuřivě fotit (http://olomoucky.denik.cz/zpravy_region/bobr-cup-obrazem-20081004.html). Musel jsem ho přerušit, že mi jinak ukradne duši. Blíží se start a chrtí se začínají cpát dopředu. Ačkoli se snažím udělat si místo tomahavkem, jsem zatlačován do nitra pole. Nervózní poskakování okolních běžců mne znervózní natolik, že začínám poskakovat s nimi. Startér odpočítává poslední sekundy. Výstřel. Několik šťouchanců loktem oplácím tomahavkem. Někdo padá, ostatní přes něho běží dál. Tvrdé. První zatáčka, vybíhám z davu a mávám sekerou a hulákám na své rudé bratry. Pak již hurá do prvního brodu. Ten mne pořádně zchladil. Mokrý bederní rouška se mi začíná lepit na nohy a dost se mi plete do běhu. Snažím se situaci řešit, ale banda mne začíná hojně předbíhat. A druhý brod. Ten je hlubší. Loni se tu plavalo. Hop. Dnes jen po prsa. Při výlezu z vody přes ostré balvany, které nejsou pod kalnou vodou vidět, mi někdo málem zlomil nohu. Nemůžu se ani pomstít, protože v tom davu nevím kdo to byl. Škrábu se po kluzkém a bahnitém břehu a banda diváků povzbuzuje. Přeběhnu kluzký mostek a již se běží podél řeky. Mám co dělat, abych rozehrál ztuhlé nohy. Konečně je čas řešit bederní roušku. Po kilometru se mi daří ji zamotat kolem pasu. Uvažuji jak asi teď vypadám. Mokrý a splihlý, třásněmi ověšený a 5kg vážící triko, kolem pasu mokrý zmuchlaný cosyk, v jedné ruce tomahavk, v druhé bobří štafetový kolík a na zadku trenky HANAH. V hlavě jsem se zatvrdil, že s tím vším doběhnu do cíle. Chci předběhnout běžce přede mnou, ale kluzký terén zradil a indiánský oděv nabral o kilo bláta navíc. Tak se

postupně všeci vzájemně předbíláme a již je tu brod u Templu. S hulákáním se nořím do chladných vod. Aspoň ti diváci mne povzbuzují. Co chvíli mne někdo fotí. Další trasa byla poklidná. Sem tam jsem na někoho zahulákal včetně policie, která odstavovala provoz při přeběhu cesty. Značka 4km do cíle mne vyhecuje k vyšší rychlosti. Objevuje se v dálce přede mnou běžec od Toma Ščurka a Ečího. Toho musím udělat, bo poslouchat potom Toma se mi nechce. Začínám ho dohánět. Vbíhám na kukuřičné pole. Bláto, bláto,bláto. Klouže to jak sviňa a boty mizí pod koulemi bláta. Snažím se běžet ve skupince, kterou jsem dohnal. Pomalu se propracovávám dopředu. Odpichnutý trojitý Ritberger říznutý Salchovem a válím se v blátě. Kolem hlavy mi proběhlo několik koulí bláta. Zničil sem si tomahavk. Zvedám se, беру pokrčený tomahavk a znovu do boje. Po 2km začíná pevnější podloží. Trošku do toho šlápnu a daří se mi předběhnout i výše zmíněného běžce a stávám se vedoucím bezejmenné skupinky. Poslední brod je obležen několika sty diváky. Sbíhám po svahu k řece s indiánským pokřikem a mávám tomahavkem nad hlavou. Takové ovace jsem ještě nezažil. Slyším i hlasatele jak říká něco o čísle 80 a indiánovi. Povzbuzen tím vším se odrážím a, z mého pohledu ohromným, skokem se nořím do vln řeky. Tak malou hloubku jsem neodhadnul a tak lehce otřesen se brodím dál. Při výlezu na břeh se snažím z posledních sil vyloudit nějaký indiánský pokřik, výsledek však nejsem schopen posoudit. Sprintuji do cíle a ani nevím jestli podávám Kingovi kolík nebo tomahavk. V cíli se vydýchávám a již je zde televize. Připadám si, jako bych to vyhrál. Po krátkém interview se můžu konečně v klidu vydýchat. Znovu obnovím dechový rytmus a bederní roušku, čímž jsem asi dotvořil dojem zmoklé slepice. Vidím rodinu, kamarády, Doktora, všichni se smějí a tleskají. Děkuji. Bylo to fakt dobrý a jsem rád, že to mám za sebou. Což mi asi Doktor závidí. Jdu se svlíknout a osušit a Doktor se jde obléct a vyzbrojit. Po 45 minutách, co vyrazil King, jde raději Doktor na start. Co kdyby ten King fakt trénoval. Trénoval, ale dnes nemá formu. Po té, co dokončily celý závod první štafety, dokončuje svou část závodu i biker King. Lehce nervózní Doktor konečně vyráží na trať. Vidím, že ho v úvodním sprintu snímá nějaká kamera. Že by další akční hrdina? King zatím vydýchává a zpytuje svědomí. Stejně jako loni nezapomene sám sobě slíbit 5 kilo dolů do příštího roku. Dobře. Čekání na Doktora zpestřují topící se vodáci v bazénu – to jsou ti, co se jim nepodařil závěrečný sjezd z rampy a nyní vysílení se snaží došťouchat svou loď do cíle. Konečně Doktor. Vyškrábal se na rampu, vsoukal své ohromné tělo do malé lodě, párkrát zatočil pádlem nad hlavou a již fičí dolů. Povedlo se. Úspěšně odpádlouval do cíle. A je to. Čas nic moc, pořadí ještě horší, ale žádné ambice jsme neměli a tak je vlastně vše v pořádku. Po převlečení a vysušení všech jdeme na vyhlášení výsledků. Čekáme. Trvá to dlouho. První jsou vyhlášení nejmladší týmy, nejstarší týmy, nejrychlejší jednotlivci atd. A je to tady. Crazy team Bobr Cupu 2008 se stává team 80, PS Kamenec. Jdeme ve skupinových mikinách k pódiu. Hlasatel nás vyzývá ať vylezeme na bednu, když jsme si to dopoledne tak krásně nazkoušeli. Nádherné. Dostáváme ceny, máváme fanouškům, házou po nás květiny, odnáší nás na ramenou a No trošku jsem ujel, ale bylo to fajn. Na příští rok máme připravený středovek. Půjčíme si tu drátěnou košili od Cwak a další doplňky. Jen je třeba již s tou košilí začít trénovat bo váží prý 12kg. Ale co by člověk pro srandu neudělal že. Čau.

PS:

Děkuji rodině, že mne podporuje ve všech kravinách a byl bych rád kdyby se ke mne příští rok někdo přidal. Dívčí team „Kurtizány z PS Kamenec“ by třeba nebyl špatný.

Cak – čvachtavý jelen